

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoSr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617202167
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4617202167.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: X. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., U. XXX/XX, zastúpená: R. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, proti žalovanému: Poštová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 29. marca 2018, č. k. 6Csr/1/2017-133, proti výroku o nároku na náhradu trov konania, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyňi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Odvolací súd p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Topoľčany ako súd prvej inštancie napadnutým uznesením žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 251, § 256 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa dňa 16. 03. 2017 podala na Okresný súd Topoľčany žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná zo dňa 01. 03. 2016, sp. zn. IA-A/1214/0288. Pred začatím pojednávania vo veci samej zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa berie žalobu späť a konanie žiada zastaviť, nakoľko došlo k zastaveniu exekučného konania vedeného voči žalobkyňi na základe predmetného rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 13. 09. 2017, č. k. 6Csr/1/2017-104 bolo konanie zastavené. O trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Uznesenie v časti zastavenia konania nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 10. 2017. Proti predmetnému uzneseniu v časti trov konania podal odvolanie žalovaný domáhajúc sa zmeny napadnutého rozhodnutia tak, že súd žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 29. 11. 2017, č. k. 8CoSr/1/2017-122 bolo napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku o trovách konania zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania nie je riadne, je nedostatočné, pričom nedostatok riadneho odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia v tejto časti. V danej veci súd prvej inštancie považoval za spravodlivé nepriznať žalovanému, úspešnému v tomto konaní, náhradu trov konania. Výnimočnosť pre nepriznanie náhrady trov videl súd v okolnostiach danej veci, keď žalobkyňa zobrala

svoj návrh na začatie konania späť z dôvodu, že exekučné konanie bolo zastavené. Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 13. 06. 2017 č. k. 9Er/33/2017-49 zastavil exekúciu, priznal súdnej exekútorke nárok na náhradu trov exekúcie voči oprávnenému a povinnej trovy konania nepriznal. Uznesenie o zastavení exekúcie bolo povinnej doručené dňa 23. 06. 2017. Na základe predmetného uznesenie v exekučnej veci zobrala žalobkyňa svoj návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku späť. Pre dôvody hodné osobitného zreteľa a okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu podať žalobu na súde prvej inštancie, nebola priznaná úspešnému žalovanému náhrada trov konania, keďže žalobkyňa zobrala žalobu späť, ktorá bola dôvodná, iba z dôvodu zastavenia exekúcie, pretože exekučný súd rozhodcovskú doložku vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že exekučný titul Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná - Rozhodcovský rozsudok zo dňa 01. 03. 2016, sp. zn. IA-A/1214/0288 s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

2. Proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 29. marca 2018, č. k. 6Csr/1/2017-133 podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný v zastúpení právneho zástupcu odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP], vec nesprávne právne posúdil [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP], konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP], domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalovanému súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietal, že súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav, ak považoval za výnimočnú okolnosť pre nepriznanie náhrady trov konania žalovaného späťvzatie žaloby z dôvodu zastavenia exekúcie pred pojednávaním dňa 13. 09. 2017, pričom o takomto zastavení žalobkyňa vedela 3 mesiace pred pojednávaním vo veci samej, ďalej namietal, že súd neskúmal ani pasívnu legitimáciu žalovaného, ktorú žalovaný v konaní od počiatku nemal a ktorej nedostatok namietal. Žalovaný zastal názor, že súd nesprávne vyhodnotil obsah okolností hodných osobitného zreteľa a v uznesení nevysvetlil, v čom považuje späťvzatie žaloby na základe zastavenia exekúcie pre pohľadávku nežalovaného veriteľa 3 mesiace po obdržaní informácie o zastavení exekúcie za okolnosť hodnú osobitného zreteľa. Mal za to, že uznesenie súdu je nepreskúmateľné. Ak žalobkyňa disponovala informáciou o tom, že exekučné konanie voči nemu na základe rozhodcovskej doložky bolo zastavené ešte 3 mesiace pred prvým pojednávaním vo veci samej, mala možnosť šetriť trovy konania a žalovaného, ktorý v dôsledku konania žalobkyne musel absolvovať cestu na pojednávanie z Bratislavy, čím mu vznikli cestovné náklady a trovy za náhradu za stratu času advokáta. Trovy žalovaného zjavne zapríčinila žalobkyňa, pričom sa im dalo predísť. Žalobkyni tak nemôžu svedčiť dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobkyňa mohla predísť vzniku trov tým, že by žalobu vzala späť pred pojednávaním a informovala o tejto skutočnosti žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že žaloba bola podaná voči nelegitimovanému subjektu, ktorý už v čase jej podania žaloby nebol veriteľom pohľadávky zo Zmluvy o úvere a nebol oprávnený ani z rozhodcovského rozsudku. Tvrdil, že tieto skutočnosti žalovaný súdu dostatočne preukázal, pričom uviedol, že súdu oznámil ešte vo vyjadrení zo dňa 30. 03. 2017, že nie je pasívne legitimovaným na dané súdne konanie z dôvodu, že pohľadávku zo Zmluvy o úvere postúpil dňa 10. 02. 2017 na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED, poukazujúc na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní 10Co/304/2016, v ktorom odvolací súd potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V, ktorý zamietol žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu postúpenia pohľadávky Poštovej banky, a.s. Súčasne žalovaný poukázal na oneskorené podanie žaloby, t.j. po uplynutí zákonom určenej prekluzívnej lehoty na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného dôvodu by tak k zastaveniu konania došlo aj bez späťvzatia žalobného návrhu. Aj v zmysle uvedeného, je tak dôvodný záver, že žalobkyňa zavinila konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku a rovnako tak zavinila i späťvzatie žaloby. Žalovaný namietal, že v dôsledku procesného zavinenia žalobkyne, žalovanému vznikli v súvislosti s konaním účelne vynaložené výdavky, a preto žalovaný nepovažuje rozhodnutie súdu o nepriznaní náhrady trov konania za spravodlivé.

3. Žalobkyňa v zastúpení svojho zástupcu doručila súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, v ktorom bolo uvedené, že s odvolaním žalovaného nesúhlasia a trvajú na pôvodnom uznesení zo dňa 29. 03. 2018.

4. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (podľa § 34 CSP) preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie v napadnutej časti dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a preto uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 CSP zmenil, keď neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

5. Predmetom tohto konania je žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná sp. zn. IA-A/1214/0288. V dôsledku toho, že došlo k zastaveniu exekučného konania, ktorého účastníkmi boli žalobkyňa a žalovaný, ktoré sa viedlo na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná sp. zn. IA-A/1214/0288, žalobkyňa pred začatím pojednávania vo veci samej uviedla, že berie žalobu späť a konanie žiada zastaviť. Vzhľadom na späťvzatie žalovanej súd prvej inštancie konanie zastavil a rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Pretože rozhodnutie v časti zastavenia konania nebolo napadnuté odvolaním, v tejto časti nadobudlo právoplatnosť. V dôsledku podaného odvolania, odvolací súd uznesením zo dňa 29. 11. 2017, č. k. 8CoSr/1/2017-122 uznesenie v časti výroku o trovách zrušil ako nepreskúmateľné a v časti zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie vydal napadnuté uznesenie.

6. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Pojem „procesné zavinenie“ sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska a je nevyhnutné vykladať ho komplexne a extenzívne. Zásada procesnej zodpovednosti je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu. Prvok zavinenia môže byť aj náhoda, napr. odpadnutie predmetu sporu, pretože nič z toho nie je možné pripočítať na ťarchu toho, kto sa iba bránil. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Za osobu, ktorá zavinila zastavenie konania, je považovaný aj žalovaný, ktorý svoj dlh splnil po začatí sporu a vyvolal tým u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia dôvodne podanej žaloby.

9. Odvolací súd preskúmal odvolanie žalovaného a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. V tomto štádiu konania odvolací súd vo vzťahu k trovám konania preskúmava kto procesne zavinil zastavenie konania, a teda je povinný druhej strane nahradiť účelne vynaložené náklady. Z obsahu spisu má odvolací súd jednoznačne preukázané, že k zastaveniu konania došlo v dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou. Keďže žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania, nárok na náhradu trov konania vznikol podľa § 256 ods. 1 CSP protistrane, t. j. žalovanému. Odvolací súd sa s právnym názorom súdu prvej inštancie s aplikáciou ustanovenia § 257 CSP nestotožňuje, pretože podľa názoru odvolacieho súdu nemožno zastavenie exekučného konania hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo možné nepriznať žalovanému náhradu trov konania.

10. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

11. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Dôvody hodné osobitného zreteľa, sa skúmajú vždy u strany konania povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu.

12. V prvom rade pri uplatnení aplikácie § 257 CSP je treba prihliadnuť najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní.

13. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, a prispôbené novej právnej úprave). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá.

14. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvlášťne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009). Ustanovenie § 257 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu.

15. Odvolací súd zastáva názor, že v predmetnom konaní nemožno ako dôvod hodný osobitného zreteľa vzhliadnuť zastavenie exekúcie, hoci sa exekučné konanie týkalo rovnakých účastníkov konania ako sa týka predmetné sporové konania a hoci v predmetnom exekučnom konaní bol exekučným titulom vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok. V zásade platí, že pri späťvzatí žaloby trovy konania znáša žalobca. Svoju povinnosť znášať trovy konania však môže preniesť na žalovaného za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok: a) žaloba musela byť podaná dôvodne a b) späťvzatie žaloby bolo zapríčinené správaním žalovaného. Podľa ustálenej súdnej praxe sa zavinenie ako aj dôvodnosť žaloby posudzujú výlučne z procesnoprávneho hľadiska, nie z hmotnoprávneho, teda, za dôvodnú možno považovať takú žalobu, ktorá bola vzatá späť, pretože žalovaný svojím chovaním žalobcom uplatnený nárok uspokojil, a to bez ohľadu na to, či uplatnený nárok žalobcovi objektívne patril. Vzhľadom na to, že žalovaným uplatňované námietky v odvolaní boli hmotnoprávneho charakteru (pasívna vecná

legitímácia žalovaného, uplynutie prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku), odvolací súd sa týmito námietkami nezaoberal. Exekučné konanie bolo zastavené na základe rozhodovacej činnosti súdu, a nie zavineným konaním žalovaného, preto v danom prípade nemožno žalovanému pričítať na ťarchu ako dôvod späťvzatia zavinené správanie žalovaného. Vzhľadom na to, že neboli kumulatívne naplnené obidva predpoklady, pre ktoré by bolo možné žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania, resp. mu náhradu trov konania nepriznat', odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť. Z uvedených dôvodov, je preto potrebné prijať záver, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému podľa ustanovenia § 257 CSP by bolo neprimerané tvrdé a v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods.1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).